

MARTIN BUZEK
VRAKOVIŠTĚ

Martin Buzek

Vrakoviště

freetim(e)publishing, s.r.o.
(c) 2013

Obsah

Vrakoviště	3
Martin Buzek	395

Vrakoviště

Lod' visela ve vzduchoprázdnu, z dálky připomínala obrovskou hladovou piraňu číhající na svoji kořist. Její před' byla plná ostrejch rotujících zubů, který trčely ven a nemilosrdně drtily všechno, co se dostalo do jejich dosahu. V dálce se objevil vrak kosmický lodi. Starej vesmírnej tanker se vydal na svoji poslední cestu. Chvíli jsem ho pozoroval, když mě vyrušila holka, která obsluhovala u baru.

„Dáte si něco k pití?“

Kejvnul jsem, na víc jsem se nezmoh, očima jsem byl přikovanej k velkému představení, který se tu každej den odehrávalo, a i když to pro místní musela bejt už dávno nuda, já se nemoh vynadívát.

„Nějakej šejk?“ zeptala se ta holka.

„Jo, třeba.“

Lod' se přiblížila k ohromnému stroji, ale ještě dřív se na ni vrhla armáda zlatokopů, hladový pirani, který chtěly z toho tučného sousta urvat taky něco pro sebe. Byli jako vesmírný supi, co požirají mršiny, který sem zavál hvězdnej vítr.

„Matka je dneska ospalá,“ řekla ta holka a míchala mi zatím modrozlutej nápoj.

„Matka?“ zeptal jsem se a ona se zasmála.

„Mělo mě to napadnout, že jste tu novej, ještě jsem vás tu neviděla,“ řekla.

„Jo, před chvílí jsem přiletěl.“

Venku za oknem začal hotovej mumraj, zdálo se skoro neuvěřitelný, že se tolik chaosu vejde na tak malý místo. Vesmírný čluny se zakusovaly do vraku lodi, některý se spouštěly dovnitř a pár už se jich vracelo s úlovkem.

„Matka říkaj tomu ohromnému stroji na šrotování vraků,“ začala mi vysvětlovat.

„Aha.“

„Je to proto, že tu řídí všechny životy. Cokoliv se tu stane, začíná a končí u ní.“

„Rozumím,“ řekl jsem.

„Slyšíte?“ zeptala se.“

„Co?“

„To se naučíte, teď se Matka probouzí k životu.“

Nad obřím lisem se rozsvítilo malý světlo, jeho oranžovej paprsek chvíli zametal kousek okolního prostoru a pak se přebarvil na červeno. Matka si pomalu začala přitahovat svoji oběť. Rej zlatokopů kolem lodi ještě zesílil.

„Tohle je jen malý sousto, nejspíš přijdou ještě dvě nebo tři další, to už bude lepší podívaná,“ řekla, podala mi můj šejk a usilovně se snažila zachytit mě očima.

Až když jsem odvrátil hlavu, uvědomil jsem, si že je moc hezká. Jenže to mohlo bejt taky způsobený mojí cestou do tohohle zapadákov. Poslední tři měsíce jsem nedělal nic jinýho, než že jsem čuměl na zhaslý obrazovky a snažil se usnout. To dovede člověka pořádně vyždímat.

Otočil jsem se na ni, abych si ji konečně trochu líp prohlídnul. Byla zajímavá, určitě mnohem víc, než bejvá obvyklý v těchhle končinách. Velký hnědý oči a plný rty, nos trochu do špičky a vypadala tak nějak dětsky a nevinně. Výslednej dojem kazily akorát její zářivě zelený vlasy, globální móda všech barmanek. Na sobě měla podivnou uniformu z podobně křiklavých barev, nejspíš aby vypadala ještě víc sexy, ale moc to nefungovalo. Ten detail spíš usvědčoval majitele baru ze špatnýho vkusu a nezkontný touhy po penězích. Usmála se, skoro jsem jí to i věřil.

„Přijel jste sem zkusit štěstí?“ zeptala se a já zase vrátil k tomu hvězdnému představení venku.

Chvíli jsem ho pozoroval, to už loď šrotovaly obří čelisti Matky. Kolem chvostu vraku ale dál tančilo pár nadšenců, který

demontovali všechno, co jim přišlo pod ruku. Zdálo se mi to dost šílený na to, abych se toho zúčastnil.

„Daj se tu peníze vydělat i jinak?“ zeptal jsem se.

„Velký peníze ne,“ řekla.

„Tak je to práce i pro mě.“

Zase se usmála.

„Vy jste nevěděl, co vás tady čeká?“ vyzvídala.

„Ne, jen mi řekli, že se tu dá zbohatnout. To mi stačí.“

„Jste dobrodruh?“

„Ani ne. Obyčejnej poutník, jeden z generace, která vyrostla v mezihvězdným prostoru.“

„Tady se vám bude líbit, tohle místo je plný vesmírnejch tuláků,“ řekla.

Zase jsem upřel oči na Matku. Pomalu dojídala svou oběť a veškerý rojení kolem ní ustalo. Lodě zamířily do blízkých doků vyložit na rampách svůj náklad.

„Teď bude chvíli klid,“ řekla.

Začal jsem se věnovat svému pití a po očku jsem ji nenápadně pozoroval. Chvilí dělala, že to nevidí.

„Já jsem Laura,“ pochopila konečně, že jsem trubec, a představila se.

„Stingo,“ odpověděl jsem.

„To je tvý pravý jméno?“

Přikývl jsem.

„Nekoupil bys mi pití?“ zeptala se a prohrábla si ty zelený vlasy, navíc trochu vypnula hrud' a dala mi na odiv hezky tvarovaný prsa. Bylo to ale moc prvoplánový, takže jsem nijak nezareagoval. Bylo mi jasný, o co tu jde. Dělat v baru asi není žádný rito, ty holky si vydělaj sotva na přežití, takže jestli si chtěj užít i trochu života, dokud jsou mladý, musej se snažit.

„Dneska tu nikdo není a my si nesmíme kupovat pití. Jen když nás někdo pozve,“ vysvětlila mi.

„Tak jo,“ souhlasil jsem.

Začala si míchat drink.

„Za chvíli končím. Naštěstí, protože jen co zavřou šrotoviště, vrhnou se všichni ti piráti sem. Většinou se pak ožerou do něma, protože krom týhle práce tu není co jinýho dělat.“

„Jak často se tu recykluje?“ zeptal jsem se.

„Každej den krom neděle. Máme tady i kostel,“ usmála se zase. „Tady je všechno,“ domíchala svůj nápoj a zvedla ho. „Tak na tykání,“ vyzvala mě.

Ťukli jsme si a vyměnili letmej polibek.

„Můžu tě provést, jestli tu chceš nějakou dobu zůstat,“ šla po mě jak moucha po flusu. Měl bych si dávat bacha, jenže mně na bedrech leželo stigma dlouhýho putování vesmírem, a tak jsem se neovládal.

„To by bylo fajn,“ řek jsem a objednal jí i sobě další pití.

Asi za půl hodiny se objevila další holka, která střídala Lauru. Taky po mě hodila okem, ale když zjistila, že už jsme s Laurou navázali těsnější kontakt, rychle toho nechala. Holky si předaly směnu, vyměnily si pár drbů a já zatím vysál svůj drink. Pomalu jsem začínal cejtit alkohol. Do baru se začali trousit první piloti. Laura mě rychle vytáhla ven.

Vylezli jsme na ulici. Zvednul jsem hlavu, nad náma bylo opravdový nebe, ze kterýho přšelo.

„Dobrý, ne? Dokonalá iluze, lidi asi málo nakupujou,“ řekla Laura a mávla na taxík projíždějící kolem.

Zastavil nám podsadítej černocho, kterému chyběly nohy. V hubě měl zažloutlý zuby, ale byl levnej. Jeho auto se totiž sotva pohybovalo, vlastně nám sloužilo jen jako velikej deštník. Ponořil jsem se do ošoupanejch sedaček, nasál vůni tisíce lidí přede mnou a začal očima hltat město. Laura se na mě přitiskla a začala mi dělat výklad.

„Tohle je bulvár a tyhle velký zlatý kostky jsou herny. Kasina, bary a levný hotely, nic jinýho tu nenajdeš, ještě pár obchodáků, ale tam je nuda. Víš, že všechny domy tu jsou ze železa? Všude jinde by to byl luxus, ale tady je to skoro zadarmo.“

„Jak to tu vzniklo?“ zeptal jsem se.

„Nevím, nejspíš k sobě srazili pár lodí a pak se to začalo nabalovat jako sněhová koule. Žádněj řád tu nehledej, jediný, co tu udává rytmus, je Matka. Z ní čerpá i tahle ulice, noční bary, hotely a herny a lidi co tu dejchaj. Tady se žije i po západu slunce.“

„Vždyť přece nemáte slunce.“

„Jasně, myslela jsem umělý slunce. A jaký vy? Teď už jsi taky součást vrakoviště.“

Ulici teď lemovaly malé krámky a hezký holky, co se prodávaj.

„Vidíš támhle toho chláпка?“ zeptala se mě Laura, když jsme zastavili na světlech. Otočil jsem hlavu a uviděl člověka v šedým plášti, měl v obličejí studenej výraz a na jedno oko šilhal.

„To je falešnej kazatel,“ vysvětlovala Laura.

„Proč falešnej?“

„Říkaj o něm, že má smlouvu s ďáblem. Pozná, když je Matka našťvaná, a vybírá od zlatokopů desátek, aby jí moh obětovat a znovu ji udobřit. Každěj mu radši něco dá, nechce riskovat nepřízeň Matky. On pak koupí nějakou starou loď, počmárá ji svejma praštěnejma modlitbama, naloží talismanama a pošle Matce. Ale moc to nefunguje, zrovna před tejdnem tu jeden kluk zařval.“

„Byl tu dlouho?“ zeptal jsem se.

„Ani ne. První rok je kritickej, než se člověk rozkuká...“ Laura se na chvíli odmlčela.

Pozoroval jsem kazatele a cítil z něho něco zlověstnýho. Naskočila zelená a naše auto se pomalu odpoutalo od semaforu a pokračovalo dál. Cítil jsem jeho oči v zátylku, byl to hodně

nepříjemnej pocit. „...ale neboj se, zas tak hrozný to tu není,“ dokončila Laura svoji větu, aby mě uklidnila.

Hotel byl na hlavní třídě. Zvenku vypadal nóbl, ale uvnitř už to bylo horší. Hned bylo poznat, že sem dlouho nikdo neinvestoval. Znal jsem takový kulisy ze svejch předchozích cest vesmírem, většinou patřily místům bez budoucnosti. Nijak mi to nevadilo, stejně jsem tu nehodlal zůstat dlouho. Dokud bude Matka dojit prachy, nějakaj čas vydržím. Laura mě hned táhla k recepci, snažila se, aby bylo vidět, že je tu se mnou. Recepční nám skoro nevěnoval pozornost. Nechtěl nic, papíry, identifikaci... Jen peníze, zato hotovost. Něco jsem si cestou nastrádal. Ne tak, abych moh rozhazovat, ale na slušný ubytování to bylo. Zaplatil jsem si tejden. Šel jsem na pokoj po starejch rozvrzanejch schodech a Laura se mě dál držela jako klíště. Přemejšlel jsem, kde se to zastaví, nebo spíš, kde já chci, aby se to zastavilo. Zůstala mezi dveřma. Přišlo mi, že kdybych trochu zatlačil, nechala by se zlomit, ale neměl jsem odvahu. Nechtěl jsem tu zapouštět kořeny.

„Přijdeš zítra do baru?“ zeptala se.

„Nejspíš jo, nic jinýho tu stejně neznám.“

„To je fajn, víš, mohla bych promluvit s jedním důstojníkem od RA. Seznámila bych vás a on by tě do všeho zasvětil.“

„To by bylo skvělý.“

„Jo, zkusím to,“ řekla. Chvíli jsme na sebe koukali.

„Doufám, že se ti tu bude líbit,“ usmála se, věnovala mi další krátkej bleskovej polibek a zmizela. Zůstal jsem sám, zavřel jsem dveře a hodil svoji tašku na postel. Otevřel jsem ledničku, vytáhnul pivo a šel k oknu. Dole pode mnou projížděl štrúdl blikajících aut, město se teprve probouzelo k životu. Chvíli jsem přemejšlel, jakaj je můj první dojem, jestli se mi to tu líbí. Tu noc jsem spal jako nemluvně.

Druhej den ráno nechtělo mý tělo vstát, bylo opilý předchozím spánkem a taky jsem měl ochablý svaly. Moje loď je na tom s umělou gravitací bledě. Možná jsem měl i cestovní horečku, prostě klasický příznaky změny. Šel jsem ven a dva bloky od hotelu si koupil pěkně slizkej hamburger. Už když ho prodavač lovil z lázně přepálenýho tuku, sbíhaly se mi sliny. Jen jsem se zakous do prvního sousta, rozšířily se mi všechny žíly v těle, nejspíš obrannej mechanismus před hroudama cholesterolu, který měly následovat. Teprve teď jsem začal fungovat naplno. Zaslechnul jsem klakson, beznohej taxikář připlul k chodníku a vycenil na mě svý zažloutlý zuby. Ruku s cigárem pustil volně z okna a začal se mnou nezávazně konverzovat.

„Tak kam to bude?“ vyptával se, celej nadrženej někam mě odvézt.

„Zatím nikam, jen se procházím.“

„No jasně. A kdy pojedeme za Laurou? Já jen abych si udělal volno.“

Bylo zřejmý, že se tu dokonale vyzná. To by se mohlo hodit.

„Večer,“ řek jsem.

„V kolik hodin?“ zeptal se.

„Vlastně nevím,“ přiznal jsem se. „Mám schůzku s nějakým chlapem od RA.“

„Takže nejdřív tak hodinu po šrotování.“

„To je kdy?“ zeptal jsem se pro změnu já.

„V deset. Budu tu přesně,“ hodil mi pod nohy nedopalek cigarety a odjel. Ani jsem si v tom hovoru nestih vychutnat chuť jídla. Koupil jsem si plechovku silnýho piva a šel se schovat na hotel. Do večera bylo ještě dost času, zalez jsem znovu do postele, pro jistotu si nařídil budíka a zase se oddával slastnému spánku.

Taxikář byl přesnej na vteřinu. Jen jsem vystrčil nos na ulici, oddělil se z proudu aut jeho otrískanej žlutej taxík a přistál

u chodníku.

„Nazdar Stingo! Jak se vede?“

Nevzpomínal jsem si, že bych se mu představil.

„Odkud znáš moje jméno?“ řekl jsem a nastoupil.

„Máme společný známý,“ odpověděl. Zabouch jsem za sebou dveře a začal studovat jeho licenci. Vyčet jsem z ní pro změnu jeho jméno. Bill.

Koukal jsem na korálky a třpytivý obrázky, kterejma byl vyzdobenej interiér auta. Vypadaly dost infantilně, jako celek ale tvořily zajímavou mozaiku, která měla punc výlučnosti. Zakrejšovaly otřískanou palubní desku, tohle auto tu muselo jezdit od úsvitu věků. Nahmatal jsem kličku a stáhnul okýnko, nasál jsem do plic těžkej vzduch a zaklonil hlavu.

„Můžu se na něco zeptat, Bille?“ začal jsem rozhovor.

„Jasně od toho tu přece jsem.“

„Jezdí tu hodně lidí taxíkem?“

„Občas jo.“

„A je to dobrý rito?“

„Ani omylem, ostatně já to nedělám pro peníze. Taxikář je jako holič, takovej kněz z lidu, kterému se lidi rádi vyzpovídaj.“

„Myslíš, že tohle je dobrý místo pro život?“ zeptal jsem se.

„Není, nechci tě nijak zrazovat od tvýho rozhodnutí, Stingo, ale tohle je stoka, ze který je zatraceně těžký se vymotat. Navenek to možná nevypadá, jenže tohle vrakoviště recykluje nejen lodě, ale i lidský osudy. To všechno pozlátko, který je na povrchu, skrejvá prohnilej vnitřek. Dej si bacha, Stingo, ta vůně prachů má za úkol jen přilákat zbloudilý duše.“

„A proč tu teda jsi?“ zeptal jsem se.

„Protože musím, víš? Dneska není čas, abych ti vyprávěl nějaký podrobnosti a ani nemám chuť, zas tak dobře tě neznám. Nevím, před čím utíkáš nebo co hledáš, jen ti radím, drž si vrakoviště trochu dál od těla. Já vím, je to těžký, ale musíš to zvládnout, jestli

chceš přežít, jinak tě tu vysajou jako pavouk tlustou mouchu. A ty jsi ještě mladej, byla by tě škoda.“

Než jsem si stačil sesumírovat v hlavě, co se mi snažil Bill říct, stáli jsme před barem. Dal jsem mu pár drobných a rychle utek z jeho auta. Ty slova mi byly nepříjemný, chtěl jsem věřit, že tady to bude jiný, aspoň o chlup lepší než kdekoliv, kde jsem byl předtím.

Uvnitř bylo narváno, pod stropem se vznášel bílej kouř z cigaret a najít volný místo se zdálo téměř nemožný. Prodral jsem se až k baru. Pár štamgastů mi věnovalo zvědavěj pohled. Na čele jsem měl zřejmě napsaný, že jsem tu nováček.

„Ahoj Stingo,“ křikla na mě Laura a chytla mě pevně za ruku. „Čekala jsem tě dřív, teď se ti nemůžu věnovat, je tu hroznej blázonec.“

„Je tady ten důstojník?“ zeptal jsem se.

Laura otočila hlavu a přijala jednu objednávku.

„Tlustoch? Jo, zjistím, jestli má na tebe čas,“ řekla a zmizela v davu.

Stál jsem uprostřed baru a v uších mi z toho hluku zaléhalo. Naštěstí se Laura zase brzo objevila a táhla mě k osamělýmu stolu, kterej stál v rohu daleko od baru a kde byl překvapivej klid. U toho stolu seděl jedinej chlápek a pomalu usrkával z poloprázdný skleničky.

„Ahoj Tony, to je ten kluk, o kterým jsem ti včera říkala. Jmenuje se Stingo a je tu novej,“ představila mě.

Tlustoch mi kývnutím hlavy naznačil, že se můžu posadit. Přijal jsem jeho pozvání. Než začal mluvit, chvíli jsme na sebe koukali. Byl ještě tlustší než taxikář, obličej se mu roztejkal po kostech lebky, vlasy mu skoro chyběly, místo očí měl dvě špendlíkové hlavičky a vousy i obočí nahrazovaly všudypřítomný krůpěje potu. Musím říct, že na první pohled ve mně žádný velký sympatie

nevzbuzoval. Byl oblečený do modré uniformy, ta už ale dávno přestala stačit překotnému růstu jeho obrovského těla. Zpoza rozepnutého saka vylejzaly jeho tlustý špeky, který zakrejšovalo špinavý pruhovaný tričko. Tlustoch o sebe zjevně nedbal, neměl to zapotřebí. Ihned mi došlo, že tu má výsadní postavení.

„Takže ty jsi tu nově?“ začal pomalu mluvit a z tónu jeho hlasu bylo znát, že ho dvakrát moc nezajímám. „A chtěl bys zasvětit.“

Přikývnul jsem.

„Nejdřív mi ale musíš koupit pití,“ řekl, a aniž by čekal na odpověď, zvednul lehce ruku. Tohle nepatrné gesto stačilo, aby se u našeho stolu objevila holka s pěkně drahou lahví sedmiletý whisky. Nalil si vrchovatou sklenici a začal z ní pomalu usrkávat. Mlčel, až teprve druhá sklenka mu rozvázala jazyk.

„To, co tady všichni provozují,...“ začal mi pomalu vysvětlovat a dával si pořádně na čas, protože čím dýl mi to říkal, tím dýl jsem za něj platil, „...je ilegální, to ti snad nemusím vysvětlovat. Proto se nediv, kdyby tě náhodou sbalili, protože jsi zkrátil RA dráhu. My tu určujeme pravidla, ale neměj strach, taky dovedeme přimhouřit oči, protože je to výhodný pro obě strany. Jestli sis všimnul, šrotují se tu obří lodě, starý tankery, letadlový křižníky, výletní hotely, všechno, co už je morálně zastaralý a je škoda to zahodit.“ Na dlouhou chvíli se odmlčel a ponořil rty do další sklenice s whiskou. Doufal jsem, že se mi neožere dřív, než mě stihne zasvětit.

„Kdo je to RA?“ zeptal jsem se.

„Ještě jsi o nás neslyšel? My jsme zákon, my jsme stvořili tenhle svět a určujeme jeho pravidla, bez nás byste nebyli nic, to si dobře pamatuj! My jsme Recyklační armáda.“ Při těch slovech se Tlustoch úplně rozzářil, najednou vypadal důležitě a zjevně si hodlal tuhle krátkou chvíli užít.

Brzy ale zmlkl, znovu se přitulil k láhvi s whiskou a zhluboka se napil.

„Matku znáš?“ zeptal se.

Přikývnul jsem.

„Každý představení začíná stejně,“ pokračoval. „Naše vlečný čluny přivlečou mršinu na šrotoviště a chvíli jim trvá, než připravěj Matku ke krmení. Během té doby je zapovězený se k nákladu přibližovat. Kdo to poruší, odnese to přinejlepším dírou do boku, v případě naší špatný nálady to může zaplatit i životem. Každý to zná, a tak se drží zpátky a ty nebudeš výjimka, rozumíš?!“

Zase jsem přikývnul.

„Když zmizí poslední z vlečných lodí v doku, rozsvítí se nad ním modrý světlo. A to je čas pro vás - deset, dvacet minut, během té chvíle neplatějí žádná pravidla. Čas pro parazity,“ najednou se odmlčel, kolem stolu totiž procházel takovej malej brejlatej chlápek. Tlustoch ho rychle stáhnul k našemu stolu a začal se mu věnovat.

„Ahoj Frankie, tebe jsem neviděl celou věčnost.“

„No nazdar, málem jsem tě nepoznal,“ odpověděl Frankie a ukradnul mi Tlustocha.

Najednou jsem si připadal vyautovanej. Ti dva se začali bavit o soukromých záležitostech, Frankie si na mě dal dva panáky, pak naštěstí zase vypadnul.

„Měj se, Tony. A nepřeháněj to s tím hubnutím,“ řekl a významně mrknul levým okem.

„Co kurva všichni maj,“ zaklel Tlustoch. „Mám pouhejch sto osmdesát, v životě jsem nebyl v lepší formě... do svého modulu se ještě vejdu, i když ty kokoti dělaj ty lodě čím dál menší. V čem lítáš ty?“

„M-28.“

„Jo, to je dobrej model, sice už starší, ale jak říkám, ty nový moduly stojej za hovno. Tohle je ještě poctivá mašina. Tady máš poruchu jen jednou,“ začal se smát.

„Víš, co máš dělat, když uvízneš v meziprostoru při šrotování?“ zeptal se.

„Ne.“

„Nahlas se modli. Třeba tě někdo nabere, když budeš mít štěstí. A když uvízneš uvnitř lodi, tak myslí na něco pěkného, jsou to totiž tvý poslední okamžiky,“ oblažil mě znovu úsměvem, vstal a šel na záchod. Cestou ale ještě odchytil Lauru a něco jí pošeptal. Za chvíli se objevila u našeho stolu s další plnou lahví whisky.

Když uviděla můj trochu zklamanej obličej, na chvíli si přisedla.

„Já vím, akorát z tebe tahá prachy. To je tady normální, jen co se rozkoukáš, tak to přestane,“ řekla.

Po chvílce se Tlustoch vrátil, na jeho chůzi bylo znát, že už má dost vypito, přesto si zase nalil plnou sklenici a začal plnejma douškama upíjet.

„Kdy do toho chceš jít?“ zeptal se mě.

„Zejtra,“ vyhrknul jsem natěšenej na odpověď.

„Fajn, nemá cenu ztrácet čas. Nejdřív se ale stav na rampě RA, uděláme ti prohlídku lodi. Nechci tu žádný pošuky, rozumíš? Přilítnul mi sem jeden frajer, loď měl ospojlerovanou a v tryskách kvantový urychlovače. Kokpit narvanej lahvema se stlačeným dusíkem. Jenže když na to šlápnul, jeho loď explodovala a rozletěla se na tisíc kusů. Vzal s sebou do pekla dva kluky, co náhodou letěli kolem. Na tejden jsme to tu museli zavřít a čistit prostor od nebezpečnejch trosek.“

„Chápu. Kde to je?“

„Tam, co svítí to světlo. Ale stav se brzo ráno, odpoledne už na tebe nebude mít nikdo náladu.“

„A jinak?“ zeptal jsem se.

„Co jinak?“

„Nějaký další pravidla?“

„Žádný nejsou, jen si pamatuj, že elektromagnety jsou po celou dobu krmení zapnutý, protože čelisti by mohly vyvrhnout do

vesmíru ocelový špony a to by bylo pro okolí nebezpečný. Čím menší kus lodi zbejvá, tím větší výkon ty magnety maj. Takže ze začátku se jenom dívej a jak začne Matka šrotovat, tak radši vypadni. Dovnitř první dva měsíce nelez, jsou to hotový bludiště, jak se tam jednou ztratiš, nemáš žádnou naději. Nejlepší bude, když tě nějaký renegát zasvětí. Chlapi občas přijímaj nováčky, ale nedělaj to zadarmo. Tady není nic zadarmo.“

„To jsem si všim,“ řekl jsem a upřel svůj pohled na druhou poloprázdnou láhev na stole.

„Tohle bylo ještě levný,“ řekl mi. „A pozdravuj Lauru, je do tebe celá žhavá,“ řekl a začal se smát takovým tím pohrdavým tónem.

Zvednul jsem se a šel si hledat jiný místo. Už jsem byl taky dost opilej, držet s Tlustochem krok bylo dost vysilující. Naštěstí se hospoda začala vyprazdňovat a na baru zbylo jedno volný místo.

„Dáš si něco?“ zeptala se Laura.

„Ne, mám toho dost,“ přiznal jsem se.

„Je to poznat. Mám ti zavolat taxíka?“ Dneska to na doprovod nevypadalo.

„Vlastně jsem chtěl jít pěšky, abych vystřízlivěl, jenže se tu ještě moc dobře nevyznám a pak ráno brzo vstávám. Zejtra to zkusím.“

„Budu ti držet palce,“ řekla mi Laura a zvedla telefon.

Venku kupodivu čekal někdo jinej než Bill. Bylo mi to jedno. Nasednul jsem do auta a zadrmolil adresu. Během necelejších tří minut jsme byli na místě. Tenhle šofér si hlavu s předpisama nedělal, několikrát projel na červenou a taky si pak řekl o dost víc peněz. Prošel jsem halou hotelu, vyškrábal se do patra a svalil se na postel.

Další den ráno jsem postával na rampě RA. Nikdo tam nebyl, a tak jsem se uvelebil ve svém křesle a pustil si do sluchátek starěj rockovej odvaz. Málem jsem usnul, naštěstí se asi po půl hodině

objevil chlápek v kombinéze RA, podle výložek to byl zřejmě důstojník.

„Co tady chcete?“ zeptal se, když jsem se vysoukal ze svého modulu.

„Potřebuju prohlídku, jsem domluvenej s Tonym,“ dal jsem si pozor, abych neřek s Tlustochem, i když mi bylo jasné, že Tonymu tu jinak stejně neřeknou.

Změřil si mě pohledem.

„Novej?“ zeptal se.

„Jo.“

„Tak chvíli počkej,“ řekl a zmizel za plechovou roletou blízkého hangáru.

Zase jsem se vrátil ke svým meditacím. Když se znovu objevil, měl s sebou kamaráda. Jeho kombinéza byla pěkně špinavá a ruce měl černý a zamaštěný. To on se chystal proklepnout moji loď.

Jen k ní přistoupil, všim jsem si jeho nedůvěřivého pohledu.

„Kolik to vlastně bude stát?“ zeptal jsem se.

„Dva a půl tisíce,“ utrousil.

Pak vytáhnul baterku, zapnul nějaký diagnostický přístroj a ponořil se do mého motoru. To nebyly zrovna malé peníze a já v tu chvíli začal poprvé přepočítávat své výdaje. Rozhodně bylo zřejmé, že pobyt na vrakovišti není zrovna levnej. Doufal jsem, že si sběrem brzy znovu navýším rozpočet. Od podvozku se ozvaly se dvě tlumené rány. Sehnul jsem se, abych se podíval, co mi tam dělá. V odpověď mi zasvítilo světlo baterky do očí a oslepilo mě.

„Co je, necháš mě v klidu pracovat?“ vyštěk a já se stáhnul. Šel jsem se opřít o blízkou budovu hangáru a začal pozorovat východ slunce. Ten pitomec zatím mlátil do mé lodi, jako kdyby byla jeho. Radši jsem se snažil ty zvuky neslyšet a pokusil se navázat rozhovor s tím druhým důstojníkem.

„Jak dlouho je tu tohle vrakoviště?“ zeptal jsem se.

On chvíli dělal, jako by mě neslyšel, pak vytáhnul cigaretu a

zapálil si.

„Od chvíle, kdy existuje vesmír,“ odpověděl. „Celej náš svět je jedno veliký vrakoviště a my jsme jeho součástí. Víš, co přijde po životě?“ zeptal se, a aniž by čekal na moji odpověď, hned plynule pokračoval. „Dostaneme další pokus, ale protože naše těla i duše už jsou zaneseny špínou okolního světa, musíme se očistit. Zrecyklujeme svoji podstatu, vymažou nám paměť, smejou dědičný hříchy a my můžeme začít znovu od začátku. Nevěřím v evoluci, lidi jsou odpad, obyčejnej šunt, se kterým si bůh nevěděl rady. Naštěstí se můžeme znovu rodit a umírat, svět je k nám milosrdnej. Jednou se narodí čistej člověk a ten vstoupí přímo do nebe. Do té doby nás ale čeká jen nekonečná recyklace. Máš vlastně štěstí, sběrači jako ty občas zakopnou a profrčej čelistma Matky. Takovej zážitek tě očistí,“ odmlčel se na chvíli a já toho využil a vstoupil mu do řeči.

„Copak se to dá přežít?“ zeptal jsem se, z tónu jeho hlasu jsem totiž vyčet nepatrnou stopu naděje.

„Jistěže ne. Ale tvoje duše bude čistá.“

„Moh bych vstoupit do RA?“ zeptal jsem se.

„Ne, služba v RA je jenom pro vyvolený. Náš řád má svoje pravidla, nikoho z venku mezi sebe nepouštíme.“

„Řád?“ zeptal jsem se.

„RA není jen armáda zaměstnanců, poutá nás společná víra, žijeme v celibátu, odmítáme radosti všedního světa. Chceme vyčistit vesmír od lidský špíny,“ odmlčel se.

Moc jsem to nechápal. Napadlo mě, že RA je nejspíš skupina potrhlejších ekologů, která je nějak podivně provázaná s náboženstvím a okultismem. Podivná sekta, co si v jednom zapomenutém koutě vesmíru rozjela slušnou živnost.

„A Matka? Kdo ji stvořil?“ ptal jsem se.

„Matka se vynořila z hloubi vesmíru, je to úžasnej stroj, kterej hodně pamatuje. Vznikla dávno před tím, než techniku zkurvily

nanotechnologie. Je to poctivá mašina.“ Důstojník dokouřil, zahodil nedopalek na rampu a vzduchem se rozletěla sprška jisker. Otočil se, ale já byl ještě zvědavěj, a tak jsem mu položil poslední otázku.

„A Tlustoch? Vlastně Tony,“ opravil jsem se.

„Klidně mu říkej Tlustoch, on slyší na obě jména. Tony je odpadlík, hraje na obě strany, neměl by to dělat, ale my mu to tolerujeme. Nějaký spojení mezi RA a sběračema bejt musí. Ty už se s ním ale bavit nebudeš, pamatuj si, že jedině on tě může oslovit. To právo maj jen nováčci, včera to bylo taky naposled, kdy jsi s ním mluvil. Příště si ho už nevšímej!“

Domluvil a v ten okamžik se objevil i ten druhej, kývnul hlavou na znamení, že je hotovej a zkasíroval mě. Důstojník si zapsal mý identifikační číslo do ušmudlanýho sešitu a pak oba bez rozloučení zmizeli.

Nasednul jsem do svýho modulu a přeparkoval o pár set metrů dál na rampu. Už tam stály lodě většiny ilegálních sběračů. Do první akce mi ještě zbejvalo pár hodin a já se rozhod, že je radši strávím tady. Promítnul jsem si jeden dobrodružnej film a přitom jsem pomalu vstřebával zbytkovej alkohol. Musel jsem pak na chvíli usnout, protože když jsem se probudil, byl už kolem mě čilej bzukot.

Kluci leštili své lodě nebo se aspoň snažili nějak zakytovat šrámy z předchozích akcí. Pár jich utvořilo skupinku, která postávala kolem jednoho sudu na ropný odpady. Chvilku jsem se zabíjel myšlenkou připojit se k nim, jenže jsem nenašel dost odvahy. Radši jsem zavřel oči a v klidu rozjímal, chtěl jsem nabrat energii, abych měl dost sil na první akci. Vytrhla mě tlumená rána. Někdo mi hodil na čelní sklo velké šroub. Rozhlídnul jsem se, kluci od sudu teď postávali kousek dál a jeden dlouhán na mě mával. Pochopil jsem to jako výzvu, abych se k nim připojil, a tak jsem vylez ze svého modulu.

„Umíš hrát fotbalík?“ zeptal se mě ten vysoký. Měl vyhublé tělo, potetovaný paže a byl neholenej, jinak mi ale přišel sympatickej.

„Trochu,“ řekl jsem.

„Tak se ukaž. Hraješ s hyenama,“ hodil mi míč. „Nejdřív si ale sundej triko.“

Udělal jsem to a zapojil se do hry.

Nejspíš to nebyla náhoda, že zrovna já byl vybraný do týmu bez triček. Většina námořníků, teda lidí, co se potulují volným vesmírem, totiž holduje tetování, a tak jsou jejich těla časem jako obrázkový knížky. Skoro vždycky se z nich dá vyčíst nějaký příběh, ať už jména bejvalejch holek, čarový kódy z věznic a armády nebo infantilní kresbičky, který jim při matném světle žárovky nakreslil ožralej kamarád. Byl jsem výjimka a to hned zaujalo jejich pozornost. Mý tělo bylo čisté a bílé, zdobil ho jen jeden nepatrný znak rozlezlý po levém rameni. Byla to šifra, jejíž význam unikl i mně. Její podivný tvar mi dával jistě příchod výlučnosti. Využil jsem ty chvíle, kdy ze mě nemohli spustit oči, a protáhnul se jednoduchou kličkou podél hřiště až k bráně, kterou tvořily dva prázdné barely. Elegantně jsem zaskóroval. Teprve po téhle akci si mě přestali všimnout a začalo se pořádně hrát. Moje nohy nebyly tak rychlé, jak jsem předpokládal, přece jen tu byla

větší gravitace a já měl zatím jen krátkej čas na regeneraci. Dvakrát mě obehrál jeden asiat se šátkem kolem hlavy. Byl zatraceně mrštnej a pohotovej, zřejmě svůj volnej čas netrávil jinak než fotbalem. Ostatní byli ale o třídu pozadu, jejich zlenivělý těla nesly otisk kokpitů, ve kterejch trávili většinu svého života. Blejsknul jsem se ještě jedním gólem, byla to hlavička, a hezkou nahrávkou před prázdnou bránu. Na konci jsem sklídl krátký poplácání po zádech. Zdálo se, že začínám pomalu zapadat.

Jen jsme ale zalezli do svejch lodí, každej hrál sám za sebe. Chlapi se seřadili na okraji rampy, každej si našel pro sebe to nejvýhodnější místo a já pomalu vyčkával. Držel jsem se rady, kterou mi dal Tlustoch. Celý představení jsem viděl až z druhé řady, to ale nijak neubralo na jeho kráse, naopak takhle zblízka to bylo ještě úchvatnější než za špinavým sklem restaurace. Na rampě RA se rozsvítilo oranžový světlo. V dálce se objevil starej vesmírnej tanker a jeho silueta se pořád zvětšovala. Trvalo nejmíň půl hodiny, než zabral celej obzor. Vlečný čluny vedle něj vypadaly jako smítka prachu. Chvilí s ním zápasily, ale ta masa hmoty tvrdohlavě vzdorovala jakýmukoliv řádu, a tak tanker dotáhly do blízkosti Matky a rychle zmizely. Pozoroval jsem tu obrovskou věc a najednou si uvědomil, že tanker má tvar obrovský velryby. Jeho čumák byl nafouklej a celej předeek tvořilo žebrovaní. Už jsem o podobnejch lodích dřív slyšel, ale na vlastní oči jsem ji viděl poprvé. Velryby jsou ohromný hvězdný kombajny, který prosejvaj vesmír kolem poblázněnejch dvojhvězd a jinejch šíleností. Na pozadí výbuchů supernov, srážek galaxií a podobnejch jevů totiž vznikaj v mlhovinách abnormality, oblasti s tisícinásobnou hustotou hmoty. Velryby prosejvaj podobný místa a těžej hvězdný plyny. Jeden takovej gigantickej kombajn, kterej už dávno dosloužil, jsme měli před sebou. Na levým boku měl vypálený jméno Moby Dick. Jmenoval se podle jednoho klasickýho skladatele z jednadvacátýho století. Čekal jsem na modrý světlo,

jenomže se rozsvítilo červený. Nevěděl jsem, co to znamená. Ostatní kluci vyčkávali, a tak jsem čekal s nima. Tanker začal pomalu rotovat. Matka zapnula elektromagnety, aby si ho přitáhla blíž k sobě. Bylo to úchvatný, velryba ožila a začala se podivně kroutit, jako kdyby doopravdy plula vesmírem. Jednu chvíli bych přísahal, že jsem zaslechnul zvuk, takový podivný skřípění, jenže jsem dobře věděl, že tohle je ve vzduchoprázdnu prostě nemožný. Příd' tankeru narazila na rozevřený čelisti Matky a v ten okamžik se zvuk objevil znovu, jen v mnohem intenzivnější variantě. Poklepal jsem na reproduktory, nejspíš zachytily nějaké šum. Matka ožila a zakousla se do přídě velryby. Chvíli ji drtila a zase se zastavila. Právě v ten okamžik se změnilo světlo z červený na modrou.

Zaspal jsem start, protože než jsem se stihnul vzpamatovat, byl jsem na rampě sám. Kluci se jako hyeny vrhli na opuštěnou mrtvolu tankeru a začali rychle rabovat. Sešlápnul jsem plyn a nechal se akcelerací zatlačit do sedačky. Brzy se přede mnou objevila nekonečná plocha lodi. Letěl jsem pomalu podél trupu a hledal cokoliv, co by se dalo zpeněžit. Senzory, distribuovaný periferie, nějaký kompaktní funkční moduly nebo železo, alespoň to vzácný, v čistý formě bez přísad. Můj sonar brzy zahlídnul nějaký neželezný kovy. Byla to měď, dva velký pláty přinejtovaný k improvizovaný výpusti přetlaku. Zastavil jsem loď a vysunul hydraulický kleště. Nedalo to ani moc námahy, svůj první úlovek jsem měl v kapse. Pátral jsem dál a narazil na vysílač, jeho půlkulová anténa mi přehradila cestu. Bohužel se nedalo odhadnout, jestli je to jen plastovej kryt nebo jsou uvnitř doopravdy nějaký přístroje. Chvíli jsem ho prohlížel, nezdálo se, že by s ním někdo manipuloval. A tak jsem vzal kleště a odštíhl vršek, pak jsem si posvětil dovnitř. Byl vybrakovanej a stál mě celejch pět minut drahocennýho času. Radši jsem pokračoval dál. Trochu jsem se vzdálil od lodi, abych si ji prohlídnul z větší

vzdálenosti, a když jsem zahlídnul další potenciální sousto, zase jsem přidal plyn.

Čekalo mě ale nepříjemný překvapení. Moje loď nijak nezareagovala, nepohnula se, já necejtíl žádný pohyb, jen drobný pohupování, který způsoboval trochu rozhašený stabilizátor. Vzal jsem do ruky ovládací páku a přepnul na manuál, zase se nic nedělo.

Vztekle jsem praštil do navigačního panelu a rozhodnul se restartovat řídicí jednotku. Otočil jsem klíčkem, obrazovky na chvíli pohasly a pak začal systém zvolna najíždět. Právě v ten okamžik otevřela Matka znovu čelisti. Poznal jsem to podle dalšího nepříjemného zvuku, kterej se mi naindukoval do hlavy. Skřípění obrovskejch kol, zuby gigantickéjch převodovek a taky sotva postřehnutelný pohyb tankeru. Zbejvalo dvacet vteřin do restartu a já se dal na tichý modlení. Vzpomněl jsem si na radu Tlustocha a stejně nebylo, co jinýho dělat. Obrazovka konečně zamrkala a všechny autotesty skončily v zeleným.

Zhluboka jsem vydechnul a znovu zkusil sešlápnout plyn. Nic se nestalo. Otočil jsem pohled na Matku a zjistil, že už je pořádně zakouslá do své oběti. Nikoho krom mě to ale zatím nevzrušovalo, kolem tankeru byl čilej ruch, kluci se snažili napakovat, co to dá. Kolem mě prolítly v blízkosti dvě lodi. Vzal jsem do ruky vysílačku a přepnul na tísňovej kanál.

„May day!“ řek jsem, pustil tlačítko mikrofону a poslouchal hrobový ticho, jen občas přerušený skřípotem zubů naší milovaný Máti.

„Potřebuju pomoc! Slyšíte?“ zařval jsem znovu do éteru.

„Jen se uklidni,“ přišla odpověď a já zahlídnul jednu loď, jak na chvíli zastavila vedle mýho modulu. Skrz průzory jsem uviděl, že ji řídí ten rtuťovitej Číňan, kterýho jsem znal z fotbalu.

„Ještě je dost času, jen se neboj, někdo už tě nabere,“ řek a zase zmizel.

Nebylo mi dvakrát nejlíp, na druhou stranu mě to trochu uklidnilo. Tanker pode mnou mezitím odplul skoro celej do Matky a já se vznášel v meziprostoru a snažil se odhadnout vzdálenost, která pro mě představovala rozdíl mezi smrtí a životem. Prozatím se zdálo, že se nijak nezvětšuje, magnety nejspíš nejely naplno, a tak jsem se utěšoval, že i když na mě zapomenou, budu tu viset ještě dost dlouho na to, aby se někomu zželelo mého osudu a vytáhnul mě na rampy. S přibývajícím časem se ale z praskajícího trupu tankeru začaly oddělovat špatně upevněný nebo prorezlý pláty trupu a vystřelovaly do okolního vesmíru. Magnety proto přepnuly na vyšší výkon a jejich síla začala pomalu urychlovat moji loď do vstřícný náruče smrti.

„Kurva, vytáhne mě někdo?“ zařval jsem do vysílačky.

„Se neposer, kamaráde,“ zaslech jsem další hlas z éteru, nejspíš patřil někomu z RA.

„Hezky si počkej a neblokuj nám zbytečně frekvenci.“ Pak se vysílačka definitivně odmlčela, ty kurvy mě vykoply z kanálu.

Praštil jsem hlavou vztekle o palubní desku a přitom si mimoděk natrhnul obočí. Mumraj kolem mezitím začal slábnout, čím dál víc lodí už vzdalo svou honbu za pokladem a vracelo se zpátky k rampám. Napadlo mě, že když tam nikdo nezbude, nebude, kdo by mě vzal zpátky. Možná mě tu doopravdy chtěj nechat chcípnout. Za chvíli zmizeli úplně všichni. Polil mě studenej pot, začal jsem počítat s nejhorším. Tanker byl už skoro celej v Matce a její magnety vysávaly všechn zbytej bordel včetně mý lodi. Odhadoval jsem svý šance na pouhou minutu života. Naštěstí se ještě dřív objevila moje spása. Z posledního zbytku tankeru vylezla loď ověšená tunou železa, hliníku a taky spoustou vysloužilých rozvaděčů. Moji loď by takovej náklad srazil do kolen, ale tahle ještě byla dost vitální na to, aby se u mě zastavila.

„Dvacet táců,“ ozvalo se z vysílačky.

„Cože?“ v první chvíli jsem to nepochopil, protože můj mozek

už odmítal přemejšlet.

„Dvacet táců za odtah.“ Byly to velký prachy, ale já bych dal i víc.

„Jasně,“ řek jsem a můj spasitel mi hodil vlečný lano. Měl jsem co dělat, abych ho zachytil kleštěma. Za chvíli už jsme byli z dosahu Matky a já si teprve teď začal uvědomovat, jak blízko jsem byl smrti.

Na rampě jsem se vysoukal z lodi a šel jsem se podívat, jak vypadá můj zachránce. Byl jsem zvědavý a taky jsem mu chtěl poděkovat. Z lodi vylez takovej normální kluk, fotbal jsem ho s náma hrát neviděl, mohlo mu bejt třicet, maximálně pětatřicet, měl vysoký čelo, dlouhý mastný vlasy a na nose otlučený brejle. Jeho oči se za optikou skel několikanásobně zvětšily, takže měl výraznej, i když trochu nepřítomnej pohled. Bradu, která lehce vystupovala dopředu, obrůstalo několikadenní strniště, zajímavý bylo, že část vousů měl prošedivělejších, ačkoliv vypadal dost mladě. Taky byl skoro o hlavu větší než já a budil respekt. Oblečenej byl do kostkovaný flanelový košile a montérek. Na nohou měl tenisky, obvyklou obuv pilotů.

„Chci ti poděkovat,“ řek jsem a podal mu ruku. On se rozhlížel kolem sebe, někoho hledal.

„Jasně, hlavně vem zejtra ty prachy, jinak jsi tu skončil.“

„Jo, dobře. Já jsem Stingo,“ představil jsem se. On se přestal rozhlízet a poprvé se mi podíval do očí. „Bob, říkaj mi Levák Bob,“ opětoval stisk ruky.

„Co jsi vůbec urval?“ zeptal se a šel si prohlídnout moji loď. „Sotva za pětikilo, jo začátky jsou těžký,“ konstatoval.

„Víš co, nech mi to tady, bude to tvoje první splátka. Ne že bych ti nevěřil, ale prachy budeš potřebovat, aby sis dal do kupy loď,“ řek a zmizel.

Odepnul jsem náklad a přivázal svoji loď k molu, aby mi ji

náhodou hvězdnej vítr nevzal. Ten večer jsem se rozhodnul hospodu vynechat. Na ulici už na mě čekal Bill a já byl za to rád, potřeboval jsem se totiž vyzpovídat.

Nasednul jsem k němu do auta a ucejtil v hlavě podivný napětí.

„Kam to bude?“ zeptal se a zahodil cigaretu.

„Na hotel,“ řek jsem.

„Špatnej den?“ vyzvídal.

Než jsem se nadechnul k odpovědi, udělalo se mi špatně. Dostal jsem strach. Opožděná reakce hlavy na prožitý události aktivovala druhou signální soustavu, najednou jsem měl žaludek na vodě. Chvilí jsem si myslel, že to ještě ustojím, ale pak jsem se poblil. Byl to jeden dlouhej výbuch, gejzír, kterej Billovi kompletně zaneřádl celej vnitřek auta. Jeho krásný potahy sedaček, imitující leopardí kůži, obrázky a třpytivý ozdoby, okna, všechno bylo najednou nahozený mejma zvratkama. Zvednul jsem hlavu a nevěřícně koukal na tu spoušť. Bill se otočil, zkontroloval situaci a zeptal se, jestli už jsem skončil. Přikývnul jsem.

„Máš aspoň čas, abys mi to vyčistil? Jinak ti to totiž naučtuju,“ řek odměřeně.

Představa dalšího pouštění žilou mý peněženice, mě donutila přijmout tu první alternativu.

„Vyčistím,“ řek jsem.

Bill přišlápnul brzdy, přitáhnul ručku, šmejknul volantem doleva a elegantně se otočil do protisměru. Asi po dvou kilometrech zatočil do nóbl čtvrti, ulici teď lemovaly přízemní domky, který si mohli dovolit jen ti, co tu jsou legálně a RA si skrze ně outsourcuje svy potřeby. U jednoho Bill zastavil, otevřel dveře auta a elegantně vyplul ven. Jeho sedadlo tvořil levitační automat, kterej zastával funkci kolečkového křesla. Koukal jsem na něj, jak se vznáší ve vejšce dospělýho člověka, od pasu dolů díra, jen ze sedátka přechuhoval perskej kobereček s trásněma.

Jeho silnější postava v kombinaci s levitací připomínala Buddhu.

„Uvnitř najdeš nějaký hadry,“ řekl a hlavou ukázal do garáže.

„Já jdu zatím na nákup.“

Odplul ulicí a teprve, když zmizel za horizontem, moh jsem odtrhnout myšlenky od toho zvláštního obrazu.

Vystoupil jsem a nejdřív začal čistit sebe. Měl jsem na sobě ještě leteckou kombinézu, takže to šlo překvapivě dobře. Se sedačkama v taxíku to bylo ale o dost horší. Zbytky mojí včerejší večeře se vpily do chlupů, kde bleskově zaschly. Co šlo, jsem odrolil, okna i plastový obložení vyčistil, přesto výslednej dojem nepůsobil nic moc. Hlavní vinu na tom měl nepříjemně nakyslej zápach, kterej se vnitřku auta držel jako prisátý klišť. Opřel jsem se bezradně o kapotu a zahlídnul Billa, jak se vrací. Na tváři měl pořádněj úsměv a v ruce držel papírovou tašku. Když připlaval až ke mně, vytáhnul z pytle velkou skleněnou láhev a začal číst etiketu.

„Tohle je na odmaštění sedaček,“ řekl a podal mi láhev do ruky.

„A tohle na moji hlavu,“ dodal, když vytáhnul druhou.

„Kupodivu je složení úplně stejný,“ ušklíbnul se. „Až budeš hotovej, stav se uvnitř,“ řekl mi a zmizel v domě.

S tím chemickým dryjákem mi šlo čištění o dost líp, a tak jsem byl za necelou půlhodinku hotovej. Výpary z čistidla mě navíc přivedly do povznesený nálady. Napochodoval jsem k Billovi do kvartýru a nestačil se divit.

Ten chlápek žil v brutálním luxusu, všechno uvnitř bylo naleštěný, nábytek ze skla a nerez, místama dokonce dřevěnej, na každým rohu nějakej poloautomat, plazmový obrazovky a všelijaký hejblátka, kvůli kterejm nemusíte na nic sáhnout. Kuchyni vévodila obrovská prosklená lednice narvaná žrádlem a místo televize měl fotbalový hřiště.

„Nežiješ si špatně.“

„Jo, nestěžuju si, i když tohle všechno bych vyměnil za

polorozpadlou chatrč kdekoliv jinde," odpověděl.

Nevěřil jsem mu, tohle byl prostě sen, hotovej ráj.

„Proč si nepořídíš lepší auto?“ zeptal jsem se a posadil se do křesla, který se hned nafouklo, lehce objalo moje tělo a začalo mě jemně masírovat.

„Nechci lepší auto ani nic podobného. Stačilo by, kdyby se občas zastavil nějaký kámoš. Jenže lidi mě nemaj rádi, mám prachy, moc jim připomínám všechno to, po čem oni toužej a nikdy nedostanou.“

„Třeba pro to existuje jinej důvod. Víš, že jsi podobnej Tlustochovi? Toho tu asi lidi nemaj dvakrát rádi.“

Bill vycenil zažloutlý zuby a hlasitě se zasmál.

„Na tom něco je. Jo, Tlustocha tu nemaj rádi, ale není to kvůli jeho fyzickému vzhledu. Víš, tady lidi na všechno kašlou, nesnažej se být lepší, nepotřebujou plastiku, umělý nohy nebo nastřelování vlasů. Ne, tady si nikdo nic nenalhává. To je snad jediná věc, co se mi tu líbí, ta upřímnost. Podle toho, kolik máš prachů, si tě každý zařadí, nemusíš dělat dojem na holky, stačí, jen když otevřeš šrajtofli. Posunuli jsme evoluci zase o krůček dál.“

„Proč teda tohle skrejš?“ zeptal jsem se.

„Protože už mě ta hra nebaví. A pak, neskrejvám to. Mám to štěstí, že už jsem každému lhostejnej, jsem tu totiž tak dlouho, že jsem se stal inventárním číslem celého tohoto systému.“

„Nerozumím,“ řekl jsem.

„To nevadí, radši se napij,“ podal mi Buddha láhev.

Zhluboka jsem si loknul, byla to čistá vodka.

„Jak se ti to dneska líbilo?“ zeptal se mě.

„Nic moc, málem jsem tam zařval,“ svěřil jsem se.

„Tohle mělo ke smrti ještě hodně daleko,“ blejsknul se úsměvem.

„Ani bych neřek,“ bránil jsem se.

„Já vím, o čem mluvím, kamaráde. To, co jsi dneska zažil, bylo

jen obyčejný divadlo, rituál jak přijmout nováčky a ještě z nich vyrazit nějaký prachy.“

Zpočátku jsem tý informaci odmítal uvěřit.

„Pak mě ale ty kurvy sprostě okradly!“ zvýšil jsem hlas.

„Jen klid, o kolik tě stáhli?“

„Dvacet, dvaadvacet tisíc.“

„To není nic hrozného, když se budeš snažit, máš to za měsíc zpátky. Tady se bohatne rychle a chudne taky.“

„Co kdybych jim nezaplatil?“ navrhnul jsem.

„Komu?“

„Takovej vysokej chlápek. Jmenuje se Levák Bob.“

„To bych nedělal, každěj platí. Kdo tu nějakěj čas vydrží, tak zas může pumpnout nějakýho jinýho nováčka, to je koloběh. A pak, Levák je férovej kluk, jeden z těch lepších, ledacos se od něj naučíš. Věř mi, bude to výhodný jak pro tebe, tak pro něj. Zatím jsi měl štěstí, tak si to nepokaz.“

Chvilku jsem v sobě potlačoval zlost nad tím, jak mě doběhli, ale pak jsem se uklidnil a dal si další pořádněj lok z Billovy láhve.

„Ty jsi taky raboval?“ vyslovil jsem otázku, která se od začátku nabízela. Bill se otočil, poodletěl k oknu a začal pozorovat ulici, nejspíš proto, abych mu neviděl do tváře.

„Ne. Já jsem tu od začátku, od doby, kdy to byla jen stará a opuštěná vojenská stanice. Odněkud z hloubi vesmíru dotáhli Matku a rozjeli tuhle živnost. Ze začátku nás tu bylo pár, nebyl tu velkej provoz a všechno, co se nasbíralo, se zase poctivě odevzdalo. Brali jsme plat, byli jsme řadový zaměstnanci. Jenže tenhle byznys se začal rozjíždět. Každěj tejden přišla nová loď a my už je nestíhali na seřadišti ani pořádně prohlídnout. Nabírali se noví lidi a spolu s tím, jak tahle kolonie bohatla, tu vznikal život. Objevily se hotely, první holky a hospody. A taky podnikavci, který napadlo koupit pár vraků původně určenejch k sešrotování a

přivářit je k sobě. Vzniknul tak zárodek nový umělý planety. Stačilo jen vyleštit povrch ulice a nablejskaný bulváry, tak jak je znáš, byly tady. Matka dostala pořádný hlad, a tak jí házeli dvě lodě za tejdén, to bylo všechno ještě zvládnutelný. Nejhorší, co nás mohlo potkat, bylo šrotování za pochodu. Velký společnosti přitáhly pět šest lodí a hned na místě je chtěly přetavit v železný šrot v transportním balení. Seřadiště ztratilo svůj význam, a tak se začalo brakovat online. V těchhle lodích je ještě spousta cenností, jen nemá nikdo čas je z nich vydolovat. Proto vyšlo nařízení, aby se sbíralo, i když Matka šrotuje. Bylo jen otázkou času, kdy se stane první průser. A já byl jeho hlavním protagonistou. Jsem totiž první a poslední člověk, co prošel živej čelistma naší milovaný Mámy.“

„Cože?“

„Jo, myslíš, že jsem nechal nohy někde v zastavárně? Houby, ukousla mi je Matka. Neodhadnul jsem prostě svůj náklad, měl jsem moc železa, a tak magnety vyhrály souboj s motorama. Ale měl jsem sakra štěstí, tenkrát se lítalo ve skafandru a mně nějakým zázrakem zbylo dost kyslíku, abych se udržel naživu. Malej zázrak, od té doby jsem začal věřit v boha.“ Bill se na chvíli odmlčel, zhluboka se nadechnul a pokračoval.

„Potom přišli na to, že tuhle špinavou práci můžete dělat vy, mrchožrouti. A proto jste tady. Je to perfektně vymyšlený. RA to takhle nastavila a zařídila, aby tu většinu vydělanejch peněz zase rychle utratili. Maj tučný zisky a přitom nic neriskují, nemusej platit odškodný pozůstalejm po pilotech, který sešrotovala Matka. Zlatokopové jsou tu ilegálně, takže neexistují a nemaj si ani kde stěžovat. Kdyby RA dodržovala předpisy, tak je všechna výtěžnost v háji. Chlápek, co tohle vymyslel, musí bejt fakt bedna. RA má dobrý právníky, tak dobrý, že mi zkusili nepřiznat odškodnění. A to jsem jeden z nich! Soudil jsem se s nima roky a až poslední odvolání mi dalo za pravdu. Jenomže oni si to perfektně spočítali,

vymínili si, že mám nárok na odškodný, jen když zůstanu na vrakovišti. Je to ironie, musím zůstat v místě, který nejvíc nenávidím. A asi tady i shniju. Proto jezdím taxíkem, abych se aspoň nějak zabavil. Holky už mě nebavěj, a tak než se uchlastám, můžu rozdávat rady zelenáčům.“ Bill se vrátil na svoje místo a zase si důkladně přihnul.

„Všim jsem si, že lidi tady dost nasávají,“ řekl jsem.

„Jo, chlast je tu životní styl. Ale jinak tu seženeš i jiný drogy – sledge, botulitin i marihuanu. S tím ale opatrně, drogy tu RA nevidí ráda, aspoň u pilotů. Alkohol nebo jeho náhražky ještě částečně tolerují. Kdybys chtěl ale pořádný výplach mozku, zajdi si někdy do kasina.“

„Nejsem hráč.“

„Já taky ne, ale většina místních je a tebe z něj možná udělaj taky. Tady jsou různý lidi, nedostudovaný studenti, dobrodruzi, kriminálníci, daj se tu vydělat prachy a nikdo se tě na nic neptá. Ale ten hlavní důvod, proč tu všichni jsou, je svoboda, vlastně spíš anarchie. Jak si jednou zvykneš, je těžký z toho vyskočit. Tady neexistují tabu, jsou tu nekonečný pařby, jeden dlouhej kontinuální mejdan a to všechno za necelou půlhodinu práce denně. Když se odvážíš riskovat, můžeš tu prožít hezkejch pár let, ale bacha na to. Dřív nebo pozděj přijde pořádná kocovina.“

„Nechci tu zůstat, jen si vydělat a pak zase vypadnout,“ řekl jsem.

„Jo, přesně tohle mi lidi říkaj, ale já za celou tu dobu, co tu jsem, nepotkal nikoho, komu by se to povedlo. Třeba budeš výjimka. Já bych ti to přál. Jsi jinej, ne jako ty ostatní, žádněj gauner, ani uprchlík, snílek, nic z toho, já tohle poznám, jenže to tady ještě nic neznamená. Před Matkou jsme si všichni rovný!“ pak se Bill na dlouhou dobu odmlčel. Většinu láhve našťestí vypil on, ale i tak jsem byl rád, když jsem před půlnocí dovrávorál na hotel.

Ráno jsem do práce nespěchal, vůbec se mi tam nechtělo, doufal jsem, že než dám do kupy loď, uteče pár dní a já si budu moct aspoň utřídit myšlenky. Skoro nikdo na rampě nebyl, v prostoru lítalo pár modulů RA. Napadlo mě zajít do baru, ale pak jsem si všimnul lístku, kterej mi někdo přilepil na čelní sklo.

„Stav se na U-18, kluci se ti kouknou na loď. Bob.“

Vlez jsem do svojí osmadvacítky a zkusil nastartovat. Kupodivu naskočila na první šlápnutí a hned citlivě reagovala na moje povely. Zvednul jsem ji a pomalu plul kolem doků. U-18 byl úplně na konci, pěkně stranou v závětří, jeho číslo už bylo zašedlý a roletovej m dveřím by slušel novej nátěr. Zastavil jsem a zabouchal. Chvilí se nic nedělo, ale pak zarachotil zámek a dveře se vysunuly nahoru. Koukal jsem do obličeje malýho chlápka, kterýho jsem nejspíš probudil.

„Co se děje?“ zeptal se a hned hledal rovnováhu pomocí ručně balený cigarety.

„Posílá mě Bob, jestli byste se mi nepodívali na loď,“ řek jsem.

„Chvilí na mě mžoural, měl vráscítej obličej a malý důlky ve tvářích. Zatímco si dával čas s odpovědí, přemýšlel jsem, jestli to, co má na sobě, je pracovní kombinéza nebo pyžamo.“

„Proč ne,“ řek najednou a otočil se. „Máš prachy?“ zeptal se pro jistotu a zmizel uvnitř hangáru. Když se znovu objevil, držel v ruce jedno horký kafe a druhý mi podával, mezitím si se zájmem prohlížel moji loď.

„Chceš to poladit?“ zeptal se.

„Jen dát trochu do pořádku,“ řek jsem.

„Přijde na to, tahle loď je spíš na delší trasy. Aby byla mrštná a rychlá, což tady potřebuješ ze všeho nejvíc, je potřeba trochu přechipovat řídicí elektroniku.“

„Kolik to bude stát?“

„Dva tácy by měly stačit.“

„Jak dlouho to bude trvat?“

„Neboj, večerní šichtu ještě stihneš.“

Toho jsem se bál.

„Až se objeví Max, tak se do toho pustíme. Jestli chceš, můžeš se uvnitř natáhnout, mám tam kanape.“

„Kdo je Max?“ zeptal jsem se.

„Můj parťák, bedna přes elektriku, já jsem spíš na motory. Dohromady tvoříme skvělej tým.“

Napil jsem se toho kafe, co mi přines, a hned se mi rozšířily zorničky. Radši jsem ho v nestřeženým okamžiku odhodil do sběrného barelu a šel se schovat dovnitř, venku totiž začalo pršet.

Vnitřek hangáru připomínal podivný skladiště, všude se válely použitý i nový součástky. Obří klikový hřídele, čipy i elektronky, jejich záběr sahal několik století dozadu. Na největší polici, která dominovala celému prostoru, byl nápis ESD a celá byla od oleje a špíny. Na zemi sice ležely různé diagnostický přístroje, ale nejdůležitějším nástrojem tu bylo kladivo a francouzák. Natáhnul jsem se na volný kanape a přemýšlel, jestli ty blázni doopravdy něco uměj. Jenomže zanedlouho se před hangárem objevili první kluci a dožadovali se servisního zásahu. Ten chlápek si je všechny zapsal do umaštěnýho notesu a pak se na mě otočil.

„Máš kliku, že tě posílá Bob, jinak bys přišel na řadu nejdřív za tejdén. Vážený zákazník si ale musíme předcházet, nikdo jinej nám totiž náhradní součástky nesežene. Obvykle bejvaj zakopaný hluboko v lodích, dá to fušku je vyhrabat. Nebejt Boba, musíme je sem tahat zvenku a to by se nikdo nedopltil.“

Posadil jsem se, ve dveřích se totiž objevil ten rtuťovitej Číňan, se kterým jsem hrál včera fotbal.

„Nazdar Murphy!“ zařval nahlas a začal se smát. „Co tu dneska máme?“

„Tady mladej potřebuje dát do kupy loď.“

„Jo, viděl jsem ho včera,“ houknul, pak přišel ke mně a podal

mi ruku. „Celkem slušně kopeš,“ vysek mi poklonu.

Taky jsem ho chtěl pochválit, ale on mi nedal prostor.

„Tak jdeme na to, ale nejdřív bych si dal něco k jídlu,“ řek a šel k lednici, která vypadala jako starej armádní trezor. Vytáhnul z ní dvacetikilovou konzervu s párkama a jal se ji šroubovákem otevírat.

Murphy se zatím prohraboval v hromadě použitejch šroubů.

„Neviděl jsi můj zapalovač?“ zeptal se Číňana, ten mu ale nevěnoval pozornost, protože lovil párky. Nakonec vítězoslavně vytáhnul dva kousky a zeptal se mě, jestli si dám taky. Kdybych věděl, co bude následovat, tak odmítnu. Murphy vytáhnul autogen a chvíli se snažil rozmotat jeho pokroucenou hadici. Položil tlakovou flašku na zem a nohou do ní kopal, dokud se neroztočila. Bylo to elegantní, aspoň do doby, kdy se láhvi připletlo do cesty volně pohozený kladivo. Ozvala se velká rána, naštěstí se nic nestalo. Představa, že nás po dílně honí flaška s uraženým uzávěrem, mě lehce vyděsila. Murphy nakonec našel svůj zapalovač v jedný z kapes a zažehnul oheň. Jeho modrej plamen ozářil dílnu matným světlem. Číňan zatím někde vyhrabal prázdnou plechovku od barvy, naplnil ji vodou a vhodil tam párky. To, čeho jsem se obával, se bohužel stalo skutečností. Plechovka skončila na zemi, a zatímco ti dva pokuřovali, Murphy občas přejel po jejím obvodu plamenem autogenu. Za pět minut byly párky hotový. Číňan vytáhnul vidličku, dva kousky do sebe nasoukal a zapil to malou plechovkou piva. Zbytek mi nechal a šel se podívat na loď. Murphy šel s ním. Zanedlouho začaly od mojí M-28 vystřelovat krátký spršky jisker.

Když jsem ty dva uviděl práci, musel jsem opravit první dojem. Nejspíš to byly skutečný esa a jejich bohémskej přístup k organizaci práce a úklidu materiálu plynul z jejich životního stylu. Tou dílnou nejspíš prošla milión a jedna loď, každej kus unikát, nebyl tu čas na preciznost, důraz se klad hlavně na

improvizaci. To, co jim prošlo rukama, muselo bejt schopný letu a taky bylo, protože tihle dva se tou prací evidentně bavili. Murphy sázel sváry na moje trysky, jako by to byly papírový vystřihovánky. Od oka vykouzil parabolickéj profil z dvaadvacítky plechu tak, že by se to dalo v krajním případě použít jako zrcadlo do dalekohledu. Číňan zas ohromoval svojí schopností demontovat všechny kabely, plošný spoje a konektory podle chaotickýho pořadí, aniž by ztratil přehled, co a kam patří. Pak nasoukal na dráty od senzorů všelijaký svý oblbovátka, přestříhnul hlavní sběrnici, přepažil ji bajpasem a nakonec úplně odpojil od plynu hlavní počítač a nahradil ho přímou hydraulikou. Byli to dva géniové, starý mládenci, kterejm nic nechybí, a tak si jdou občas zalítat, ale nikdy nemusej riskovat kejhák. Víno z vody totiž uměj dělat jejich zlatý ruce. Když skončili, šel jsem si obhlídnout detailnějc jejich práci a uznale jsem pokejval hlavou. Nejvíc mě zaujal ten hydraulickéj plyn.

„Jo, nic lepšího nešlo udělat. Tohle je klasika, aspoň co se spolehlivosti týče, zatím nepřekonaná. Třeba Levák má celou loď postavenou jen na hydraulice, všechno včetně stabilizací. Jedinej počítač má v hodinkách. Taky jednou, když sem přitáhli vysloužilou letadlovku, jako jedinej neměl problémy s magnetickejma obrannejma impulsama, který se při šrotování nahodile zapínaly. Tenkrát vydělal balík. Než RA vyčistila prostor od imobilních renegátů, stihnul se otočit pětkrát dovnitř. No ale abych to nezakecal, co dalšího ještě budeš chtít?“ zeptal se Číňan.

„Snad už je to hotový,“ řek jsem, nerozuměl jsem totiž otázce.

„Je a není, já myslím, že tohle umělecký dílo by si zasloužilo ještě trochu přizdobit. Co takhle spojlerý, panoramatický stereo nebo cyklonový urychlovače? Jednou jsme tu na jednu osmadvacítku namontovali neonový trubice, to byla klasa.“

„Nevím, já na tyhle věci moc nejsem. Kolik to stojí?“

„Pakatel, dostaneš to v základní ceně.“

„Tak v tom případě tam dejte, co zrovna přebejvá.“

Tuhle odpověď zřejmě chtěli slyšet, protože Číňan hned běžel k velký bedně, odkud vytáhnul brutální kulatej subwoofer a hned ho začal montovat na předeck lodi.

„Kamaráde, ani nevíš, jakou máš kliku, tahle věcička je totiž slyšet i přes dokonalý vakuum,“ chlubil se.

Upřímně jsem o jakýkoliv účelnosti tohohle udělátka pochyboval, ale nechal jsem je, ať se vyřáděj. Nakonec jsem taky dostal hlad, a proto jsem přece jen šel zkusit ty párky a musel jsem uznat, že nebyly vůbec špatný.

Když byla moje loď patřičně vyšperkovaná, zjistilo se, že je potřeba ještě přeformátovat záložní baterky. To znamenalo, že ten večer už si nezalítám. Vytáhli jsme loď ven a přikotvili k blízkému molu. Číňan ji uchytil metrovým šroubením a pojistnejma kontramatkama. Já jsem naplno aktivoval motory a společně jsme koukali na gejzíry žhavejch plynů a plazmy, co vyletovaly z trysek.

„Paráda, kurva že já si nenechal ty párky na tuhle příležitost,“ řekl Číňan.

„To určitě, ty pako, vždyť by byly radioaktivní,“ namítnul Murphy.

„Aspoň bych ušetřil za chilli papričky,“ usmál se Číňan.

„Stingo, už jsi zkoušel místní specialitu?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Někdy se stav v baru, jednou tu našli v lodi hotovej poklad, prej to bylo v bedně se zkrříženejma hnátama, ale chronometrickej počítač to označil jako nezávadný, a tak to teď podávaj jako přílohu, i když předtím to bezvadně fungovalo jako odrezovač,“ řekl Číňan a dloubnul do mě.

„Kecale,“ ozval se Murphy, vytáhnul dlouhej prut, kterej na konci naříznul nožem a do vzniklý vidličky vsunul cigaretu. Tu si pak připálil o moje motory a zmizel v hangáru. Dal jsem Číňanovi dlužný prachy a lehnul si na zem. Začal jsem si plánovat zbytek

večera, to jsem ještě nevěděl, že se brzy objeví Bob.

Jeho loď měkce přistála kousek ode mě.

„Dneska nic nebude. Formátuju baterky,“ řekl jsem mu, když vylez.

„Fajn, tak si nastup, letíš se mnou,“ odvětil.

V první chvíli jsem si nebyl jistej, jestli mám brečet, nebo se radovat. Vidět Boba v akci muselo bejt určitě skvělý, jenže já měl v hlavě pořád ještě psychickej blok. Odmítnout se našťěstí nedalo, a tak jsem si nastoupil, přikurtoval se, a ačkoliv jsem ateista, vykouzlil jsem do vzduchu virtuální kříž. Bob lehce zvednul loď a přeletěl na startovací rampu, kde už stáli seřazený kluci. Měli jsme exkluzivní místo. V dálce se zatím objevil celkem zachovalej vrak nějaký výletní lodi.

„Půjdeme dovnitř,“ řekl mi Bob.

„Jasně,“ snažil jsem se, aby z mého hlasu nebyla znát nervozita.

„Nebude moc času, tak mi tu hlavně nezačni panikařit.“

„Rozumím.“

Bob vytáhnul z náprsní tašky kazetu a vsunul ji do starýho analogovýho magnetáku. Až teď jsem si všimnul, jakej tam má historicky cennej skvost, a hned jsem si vzpomněl na Číňanovo vyprávění, že v týhle mašině není ani kousek kompjútru. Z repráků začal hrát Mozart nebo Beethoven, já se v týhle hudbě moc nevyznám, slyšel jsem ji snad jednou v životě. Poslouchali jsme smyčce a sledovali, jak nám pomalu připravujou naši oběť k útoku. Ani jsem nestih zareagovat na modrý světlo, Bob vzal za plyn ještě dřív, než se rozsvítilo. Zrychlení mě zatlačilo do sedačky a já pozoroval masu hmoty, která se na nás sunula neuvěřitelnou rychlostí. Těsně před lodí Bob nepatrně zpomalil a nasměroval svůj modul do malý díry v pravoboku. Stihnul jsem si jen všimnout černožlutýho šrafování a nápisu Nouzový východ.

Uvnitř lodi bylo překvapivě dost místa, hlavní chodba byla

široká, hravě by se tam vešlo ještě pár podobnejch člunů. Bob trochu zpomalil, pokračovali jsme nerušeně chodbou a ta se po pár stech metrech nečekaně zalomila. Zastavili jsme se před velkejma vratama. Bobův palec přešel po spínači autogenu, ale pak si všimnul ovládací skříňky po pravý straně dveří a zkusmo ji zkusil aktivovat. Jeho hydraulický kleště zmáčkly s chirurgickou přesností tlačítko a dveře se automaticky otevřely. Bob zapálil autogen a pro jistotu je přivařil v horní poloze.

„Prokopáváme takhle cestu,“ vysvětlil mi.

Přišlo mi to správný, že si renegáti takhle vzájemně pomáhaj, jenže Bob mě brzy vyved z omylu.

„Klidně bych se na to vykašlal, jenže když tu vytuhnem a Matka se zakousne do oběti, mohly by se ty dveře automaticky zavřít. Některý lodě maj pěkně zkurvený bezpečnostní systémy,“ vysvětlil mi.

„Pro co vlastně jdeme?“ zeptal jsem se.

Bob nechal tu otázku bez odpovědi.

Za dveřma se objevila spleť chodeb, která si už vyžadovala mnohem větší smysl pro orientaci. Bob se do jedny spustil a každou chvíli za sebe odhazoval červený světlice, značkoval si tak zpáteční cestu. Chvíli mi trvalo, než mi došlo, podle jakýho klíče se orientuje. Servisní chodby, skrz který jsme letěli, v sobě obsahovaly inženýrský sítě, a protože všechny svazky kabelů i trubek byly řádně označený, stačilo sledovat zelenou linii páteřních datovejch rozvodů. Na každý křižovatce, kde by mohlo dojít ke zmatení, pak nechal světlici. Zelenej svazek kabelů tloustnul a my byli za chvíli u cíle. Objevila se před náma centrála ostrahy. Jenomže dovnitř vedly moc úzký dveře, a tak Bob zase aktivoval svůj autogen a já sledoval, jak krájí stěnu horkým proudem plazmy.

Když byla cesta volná, nakoukli jsme dovnitř. Všude byly obrazovky, jen v rohu se krčilo pár trezorů. Jeden z tvrzenýho skla

a za ním se blejskalo několik pušek.

„Ta loď je hodně stará, mohla bloudit vesmírem několik století. Škoda, že máme tak málo času, tahle cesta je totiž archeologické výzkum. Za tyhle flinty nám sběratelé utrhnou ruce, i když je prodáme pod cenou, dostaneme za každou nejím tisícovku,“ vysvětlil mi Bob.

Rychle jsem přelítnul očima po řadě vyleštěnějších hlavních a spočítal je. Bylo jich třicet a to znamenalo zatraceně dobrou kšeft. Bob přiletěl ke skříni.

„Máš rád adrenalin?“ zeptal se.

„Cože?“

„Ten zámek drží elektromagnety, je to napojený na záložní systém, živenej přímo z reaktoru.“

„Nerozumím,“ přiznal jsem se.

„Jde o to, že když na to vezmu plazmu, tak minimálně čtyři pět kousků poničím a to se mi nechce.“

„Jak se ale chceš dostat dovnitř?“ zeptal jsem se.

„Počkáme. Jen co se Matka zakousne do lodi, dostane centrální rozvod energie pořádnou ránu. Šrotovací válce vyzkratují silové kabely, ty jsou sice chráněny proti nahodilejším zkratům, ale počítám, že bezpečnostní obvody se už dávno odporoučely. Reaktor to dlouho nevydrží a upeče se, beztak mele z posledního. Počítám, že se to otevře samo.“

„Co když se pleteš?“

„Tak to přerážnu plazmou, máme dost času, cesta zpátky nám zabere sotva minutu, když na to šlápnu.“

„Ale ta díra, kterou jsme vlezli dovnitř, byla na čumáku.“

„To ani omylem, sotva ve třetině, počítám tak čtyři minuty šrotování.“

„A kolik myslíš, že zabere času, než zkolabuje napájecí síť?“

„Minutu a půl. Kdybych musel řezat, máme pořád ještě třicet vteřin k dobru,“ odvětil Bob.